

Egy csepp méz

„Az kik az testi gyönörösségeket kíván-
és az ű lelköket éh hel hagyják meg-
phalnia, ezök hasonlatosak az egy em-
börhöz, ki mikoron futna az unikornis
vad előtt, hogy útúle meg ne marattat-
nék, egy nagy verömbe el-béesék...”
(A verembe esett ember. Kazinczy-kódex)

Úzóbe vett az unikornis engem
Erdőn-mezőn át kergetett szünetlen
Dugóhuzó-csavarodásu nyársat
Szegzett reám ha feldöf rá kiránthat
Mint parafát palackjából e létnek
Sötétség bora önti el a rétet
Futtam előle hát lélekszakadva
Halálom forrón fújtatott nyakamba
Futtam előle rogyadozó térddel
Már botladoztam s még mindig nem ért el
Játszott velem ha torpantam lihegve
Odébb szökött s a friss füvet legelte

Majd egy bökéssel új parancsot adva
Lökött tovább iszonyba kárhozatba
S a tarkómat perzselte már a vesztem
Midőn sötétlő nagy verembe estem
Bokrocska nőtt a szélin abba végül
Beléakadtam s hittem a veszélytől
Megmenekedtem ám a gyökerére
Pillantva láttam egy fehér egérke
S egy fekete rágcsálja váltogatva
Míg vélem együtt végleg elszakadna
Markoltam ágát megvetvén a lábam
Két likban ám onnan kicsúszni láttam
Négy mérges kígyót mardosásra készen
S még rettentőbb lesett reám a mélyben
A gödör fenekén egy rusnya sárkány
Lángot lövellő száját nagyra tátván
Azt várta csak hogy hullanék elébe
Lennék a fürtelem kövér ebéde
Reményem vesztve néztem a magosba
A mennyet elrekesztő sűrű lombra
S ím legfelül a bokor tetejéről
Egy cseppnyi méz alápottyanni készült
Egyetlenegy parányi csöpp de menten
Minden szorongatásom elfeledtem
Hogy fent halál alatt pedig pokol vár
Hogy kígyók mérges nyála oltja oltár-
Tüzét szivemnek hogy mily gyöngye szálon
Függ életem az elrendelt halálon
Hogy nappal éj bevégezvén a munka
Nemlét-egérlikába visszabújna
Hogy születésemtől tartó esésem
Mind gyorsulóbb végső szakához értem
Mindent feledtem és csak arra vágyom
Hogy az a csepp amely a messzi ágon
Csimpaszkodik elváljon tőle végre
S hulljék kinyújtott nyelvemnek hegyére
Nem kérek mást Uram csupán a jussom

Bár lelkem égő kárhozatra jusson
Hadd ízleljem utolszor azt a mézet
A múltó édes evilági létet
Egy csöppbe pillanatba sűrűsödve
Aztán taszíts a legmélyebb gödörbe

(A [*Kormos István és Baka István versei*](#) című kötetből.

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)